

*Derk-Jan de Haan,
tandtechnicus*

Conclusie

Van de keren dat ik een gebroken 'ouderwetse' jacket gezien heb was het vaak te wijten aan een niet goed geprepareerde schouder rondom het element. Slechte fit dus met te veel porseleinmassa buccaal en te weinig palatinaal.

Maar er zijn vele patiënten die al 15 à 20 jaar met een jacket rondlopen. Voor elk systeem geldt dan ook dat de ketting net zo sterk is als de zwakste schakel.

De kracht van de jacket zit hem in de eenvoud en door de extra gewonnen ruimte heeft men de kans om de mens te geven wat de mens wil hebben: schoonheid!

De 'vergeten' Jacket!

Potentieel

In de tijd waarin we leven is het een komen en gaan van diverse systemen. We rzen niet alleen over autosnelwegen maar maken zelfs al gebruik van de elektronische snelweg, op zoek naar meer kwaliteit. Door onze honger naar vernieuwingen en verbeteringen vergeten we echter wat voor een potentieel we al in huis hebben.

De wens van de mens

We weten allemaal dat het reproduceren van een frontelement niet gemakkelijk is. Om de kleur en vorm van een natuurlijk element te evenaren heeft men ook de gewenste ruimte nodig (afb. 1). De wens van de mens is duidelijk, we moeten met de ruimte die ons overblijft proberen de natuur na te bootsen.

Bij de meeste systemen heb je echter, na de dikte van een aluminium-oxide-kap, slechts een speelruimte van 0,3 à 0,4 mm.

Keramische kappen zijn dan nog van dien aard dat de cervicale opaque randen een zekere dikte moeten behouden waardoor er niet dun afgewerkt kan worden. Dit driedimensionale huzarenstukje wat niet optimaal te realiseren is bracht mij er toe om de vergeten jacket uit de oude doos te halen.

Oplossing

De tijden zijn veranderd, producten zijn verbeterd. (Aldrukmaterialen, gipsen, ovens, porseleinen, etc.) De meeste tandartsen zijn legendarisch ook in staat om een goede strakke schouder rondom het element te prepareren en deze ook goed af te drukken.

Het zwakke punt van de vroegere jacket was dat er een dubbele felsnaad overbleef nadat men het platinafolie had verwijderd.

Oplossing: felsnaad wegslijpen en rondom voorzien van schouderporselein. De afdruk van de tandarts wordt uitgegoten, het model wordt vervaardigd en om de stomp wordt een aangepaste platinafolie gevouwen (afb. 2 en 3).

Champagne

Nadat het kapje is geopaqueerd, wordt de outline met een diamantschijf zo terug geslepen dat er rondom een porseleinen schouder kan worden aangebracht. Er is geen speciale jacket opaque nodig (afb. 4, 5 en 6). Duidelijk is dat platina niet oxideert en dat er geen grijs grauwe doorschemering zal plaats vinden. Het functioneert als het ware als een spiegel.

Een bijkomend voordeel is dat vanaf de stomp tot en met de kant-en-klare schouder nog geen uur verstreken is. Kortom 's morgens de afdruk uitgeven, om 12.00 uur de patiënt laten komen voor het afbakken aan de stoel en om 16.00 uur het eindresultaat met champagne vieren.

Ruimte

Omdat de platinafolie slechts 0,027 mm dik is kan men doordat er 0,9 mm overblijft (i.p.v. 0,3 à 0,4 mm) alle trucs uit de kast halen. Denk aan kleureilandjes, (individuele karakterisering) het maken van de incisal-beller en de controle hierop (afb. 7, 8 en 9).

Vormgeving achteraf

Door de jaren heen heb ik mijzelf een techniek aangeleerd om alle porseleinmassa's in één 'baksel' te verwerken. (Denk wel aan de krimp.) Aangezien er toch het nodige geslepen moet worden (o.a. oppervlakte structuur) bespaart men hiermee kostbare tijd (afb. 10, 11, 12 en 13). Vergeet niet: hoe minder vaak in de oven des te mooier het eindresultaat.

Wat mooi

In het laatste stadium (afb. 13) komt de patiënt nog langs voor de finishing touch. De driehoeksverhouding tandtechnicus, patiënt en tandarts bepaalt zeker in deze laatste fase het eindresultaat. Uit ervaring weet ik dat de patiënt vol trots kan zeggen...gh wat mooi en niet...oh wat duur! (Afb. 14: detailopname gingiva, afb. 15: eindresultaat.)

Derk-Jan de Haan